

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 505

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 8 iulie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
99.	— Lege pentru modificarea și completarea Legii serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006....	2–5
503.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006.....	6
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
547.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 430/2013 privind organizarea și funcționarea Departamentului pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Mediul de Afaceri și Turism	6–8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
Decizia nr. 13 din 5 iunie 2014	(Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	9–14
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI		
21.	— Circulară privind lansarea în circuitul numismatic a două monede (din aur și din argint) dedicate Anului comemorativ al Sfinților Martiri Brâncoveni — Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, ctitorie a domnitorului Constantin Brâncoveanu	15
★		
Rectificări		15

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru modificarea și completarea Legii serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Legea serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 8 mai 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Prevederile prezentei legi se aplică serviciului public de salubritate a localităților, înființat și organizat de către autoritățile administrației publice locale la nivelul comunelor, orașelor, municipiilor, județelor și al sectoarelor municipiului București.”

2. La articolul 2, alineatul (2) și literele a), b), d), e), h), j) și k) ale alineatului (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Serviciul public de salubritate a localităților, denumit în continuare *serviciul de salubritate*, se organizează pentru satisfacerea nevoilor comunităților locale ale unităților administrativ-teritoriale.

a) colectarea separată și transportul separat al deșeurilor municipale și al deșeurilor similare provenind din activități comerciale din industrie și instituții, inclusiv fracții colectate separat, fără a aduce atingere fluxului de deșeuri de echipamente electrice și electronice, baterii și acumulatori;

b) colectarea și transportul deșeurilor provenite din locuințe, generate de activități de reamenajare și reabilitare interioară și/sau exterioară a acestora;

d) operarea/administrarea stațiilor de transfer pentru deșeurile municipale și deșeurile similare;

e) sortarea deșeurilor municipale și a deșeurilor similare în stațiile de sortare;

h) colectarea cadavrelor animalelor de pe domeniul public și predarea acestora către unitățile de ecarisaj sau către instalațiile de neutralizare;

j) organizarea tratării mecano-biologice a deșeurilor municipale și a deșeurilor similare;

k) administrarea depozitelor de deșeuri și/sau a instalațiilor de eliminare a deșeurilor municipale și a deșeurilor similare;”.

3. La articolul 2 alineatul (3), litera i) se abrogă.

4. La articolul 2, după alineatul (3) se introduc opt noi alineate, alineatele (3¹)—(3⁸), cu următorul cuprins:

„(3¹) În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. *autoritate competentă de reglementare* — Autoritatea Națională de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice, denumită în continuare *A.N.R.S.C.*;

2. *deșeu menajer* — deșeurile provenite din gospodării/locuințe;

3. *deșeu municipal* — deșeurile menajere și similare;

4. *deșeuri similare* — deșeurile care, din punctul de vedere al naturii și al compoziției, sunt comparabile cu deșeurile menajere, exclusiv deșeurile din producție, din agricultură și din activități forestiere.

(3²) Autoritățile administrației publice locale au obligația să implementeze un sistem de colectare separată pe minimum 4 fracții, respectiv hârtie, mase plastice, metale și sticlă.

(3³) În situația în care nu este posibilă, din punct de vedere tehnic, economic, al protecției mediului, al sănătății populației și al respectării standardelor de calitate necesare pentru sectoarele de reciclare corespunzătoare, implementarea unui sistem de colectare separată pe minimum 4 fracții, autoritățile administrației publice locale au obligația să implementeze un sistem de colectare separată a deșeurilor municipale pe minimum 2 fracții, umed și uscat, și de sortare prin care să obțină cel puțin cele 4 fracții prevăzute la alin. (3²).

(3⁴) Biodeșeurile colectate separat din deșeurile municipale și deșeurile similare, de la deținătorii de deșeuri și/sau de la stațiile de transfer și de sortare, se transportă către stațiile de producere a compostului ori către alte instalații de procesare și tratare adecvată, dacă valorificarea biodeșeurilor se face fără riscuri pentru sănătatea populației și mediului sau se transportă în vederea eliminării la depozitele de deșeuri.

(3⁵) La nivelul unităților administrativ-teritoriale, transportul deșeurilor municipale și al deșeurilor similare colectate separat, de la deținătorii de deșeuri, se efectuează numai de către operatorii licențiați care au contracte de delegare a gestiunii încheiate cu autoritățile administrației publice locale respective sau, în cazul gestiunii directe, au hotărâre de dare în administrare a acestei activități.

(3⁶) Unitățile administrativ-teritoriale au calitatea de deținător legal al deșeurilor municipale și al deșeurilor similare, depozitate în recipientele amplasate în aria lor teritorială.

(3⁷) Preluarea deșeurilor din recipientele și/sau containerele amplasate în punctele de colectare de către alte persoane decât operatorii licențiați pentru prestarea activității în aria de delegare respectivă constituie infracțiune de furt și se sancționează potrivit legii.

(3⁸) Operatorii licențiați de către A.N.R.S.C. pentru prestarea activității de colectare separată și transport separat al deșeurilor au obligația să țină evidența și să raporteze lunar autorităților administrației publice locale și A.N.R.S.C. cantitățile predate operatorilor economici care desfășoară activități de tratare a deșeurilor, pe fiecare tip de deșeu.”

5. La articolul 2, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Proiectele finanțate din fonduri europene nerambursabile se implementează în conformitate cu prevederile contractului de finanțare.”

6. La articolul 4, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În sensul prezentei legi, sistemul de salubritate este alcătuit dintr-un ansamblu tehnologic și funcțional, care cuprinde construcții, instalații și echipamente specifice destinate prestării serviciului de salubritate, precum:

- puncte de colectare separată a deșeurilor;
- stații de producere a compostului;
- stații de transfer;
- stații de sortare;

- e) baze de garare și întreținere a autovehiculelor specifice serviciului de salubritate;
- f) depozite de deșeuri;
- g) incineratoare;
- h) stații de tratare mecano-biologice.”

7. La articolul 4, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Activitățile specifice serviciului de salubritate se gestionează și se exploatează prin intermediul unor structuri specializate, denumite în continuare *operatori*, licențiate în condițiile Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, republicată, cu excepția operatorilor care desfășoară activitățile prevăzute la art. 2 alin. (3) lit. b)—e), h) și j), care sunt reglementate prin legi speciale și/sau care se desfășoară ocazional.”

8. La articolul 4, după alineatul (3) se introduc două noi alineate, alineatele (31) și (32), cu următorul cuprins:

„(31) Activitățile prevăzute la art. 2 alin. (3) lit. b) și h), cu grad redus de repetabilitate și care se desfășoară ocazional, se prestează de către operatorii licențiați pentru desfășurarea activității de colectare și transport al deșeurilor și se efectuează la solicitarea producătorilor/deținătorilor de deșeuri, în baza tarifelor aprobate de către autoritatea deliberativă a administrației publice locale sau de către asociația de dezvoltare intercomunitară, după caz.

(32) Operatorii licențiați pentru desfășurarea activității de colectare separată și transport separat al deșeurilor, cu excepția deșeurilor periculoase cu regim special, au obligația să colecteze deșeurile abandonate și, în cazul în care producătorul/deținătorul de deșeuri este necunoscut, cheltuielile legate de curățarea și refacerea mediului, precum și cele de transport, valorificare, recuperare/reciclare, eliminare sunt suportate de către autoritatea administrației publice locale. După identificarea producătorului/deținătorului de deșeuri, acesta este obligat să suporte atât cheltuielile efectuate de autoritatea administrației publice locale, cât și sancțiunile contravenționale.”

9. La articolul 4, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Se interzice operatorilor licențiați încredințarea la depozitare a fracției valorificabile colectate separat la sursă.”

10. La articolul 5, alineatul (1) și partea introductivă a alineatului (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Autoritățile administrației publice locale elaborează, aprobă și controlează aplicarea strategiilor locale cu privire la dezvoltarea și funcționarea pe termen mediu și lung a serviciului de salubritate, ținând seama de prevederile legislației în vigoare, de documentațiile de urbanism, amenajarea teritoriului și protecția mediului, precum și de programele de dezvoltare economico-socială a unităților administrativ-teritoriale.

(2) Strategiile adoptate la nivelul unităților administrativ-teritoriale vor urmări, în principal, următoarele obiective:”

11. La articolul 5 alineatul (2), după litera l) se introduce o nouă literă, litera m), cu următorul cuprins:

„m) respectarea cerințelor și obiectivelor prevăzute în planurile de gestionare a deșeurilor la nivel național, județean, inclusiv al municipiului București.”

12. La articolul 6 alineatul (1), partea introductivă și litera j) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Autoritățile deliberative ale unităților administrativ-teritoriale/sectoarelor municipiului București au competențe exclusive în ceea ce privește înființarea, organizarea, gestionarea, coordonarea și atribuirea serviciului de salubritate a localităților, având următoarele atribuții în domeniu:

j) adoptarea măsurilor organizatorice necesare pentru implementarea sistemului de colectare separată a deșeurilor, în vederea transportării acestora către instalațiile de tratare;”

13. La articolul 6 alineatul (1), după litera o) se introduc două noi litere, literele p) și q), cu următorul cuprins:

„p) plata serviciilor de salubritate prestate de operatori, în condițiile prevăzute la lit. k);

q) asocierea sau cooperarea cu persoanele juridice care preiau obligațiile operatorilor economici responsabili pentru realizarea obiectivelor privind gestiunea deșeurilor de ambalaje, deșeurilor de echipamente electrice și electronice, bateriilor și acumulatorilor uzați din deșeurile municipale, în condițiile prevăzute de lege.”

14. La articolul 8 alineatul (1), după litera e) se introduc trei noi litere, literele f), g) și h), cu următorul cuprins:

„f) să acorde operatorului dreptul exclusiv de a presta activitatea prin hotărârea de dare în administrare/hotărârea de atribuire a contractului de delegare a gestiunii, fără a aduce atingere fluxului de deșeuri de echipamente electrice și electronice, baterii și acumulatori;

g) să aprobe anual tarifele serviciului de salubritate ajustate conform dispozițiilor legale;

h) să implementeze sistemul de colectare separată a deșeurilor.”

15. La articolul 9, partea introductivă și litera b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 9. — Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice are următoarele responsabilități cu privire la gestionarea deșeurilor:

b) sprijină metodologic și/sau financiar, în condițiile legii, autoritățile administrației publice locale pentru crearea sistemelor de colectare separată a deșeurilor de la deținătorii de deșeuri, în vederea eliminării și valorificării acestora;”

16. La articolul 11, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Alegerea modalității de gestiune a serviciului de salubritate se face prin hotărâri ale autorităților deliberative ale unităților administrativ-teritoriale, în conformitate cu strategiile și programele de salubritate adoptate la nivelul fiecărei localități, precum și în conformitate cu prevederile Legii nr. 51/2006, republicată.”

17. La articolul 12, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 12. — (1) Raporturile juridice dintre autoritățile deliberative ale unităților administrativ-teritoriale/sectoarelor municipiului București sau dintre asociațiile de dezvoltare intercomunitară și operatorii serviciului de salubritate, după caz, sunt reglementate prin:

a) hotărâri privind darea în administrare a serviciului, adoptate de autoritățile deliberative ale unităților administrativ-teritoriale/sectoarelor municipiului București, în cazul gestiunii directe;

b) hotărâri privind atribuirea și încheierea contractelor de delegare a gestiunii serviciului, adoptate de autoritățile deliberative ale unităților administrativ-teritoriale/sectoarelor municipiului București ori, după caz, de adunările generale ale asociațiilor, în cazul gestiunii delegate.

(2) Contractele de delegare a gestiunii serviciului de salubritate se încheie numai pe baza hotărârilor prevăzute la alin. (1) lit. b).”

18. La articolul 13, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Atribuirea activității de dezinfecție, dezinsecție și deratizare se efectuează distinct de celelalte activități specifice serviciului de salubritate.”

19. La articolul 14, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Durata unui contract de delegare a gestiunii nu poate fi mai mare de 35 de ani, la stabilirea acesteia luându-se în calcul durata necesară amortizării investițiilor prevăzute în sarcina operatorului/operatorului regional prin contractul de delegare. Durata contractului de delegare poate fi prelungită, în aceleași condiții contractuale, ori de câte ori autoritatea administrației publice locale o solicită operatorului, pe baza unei fundamentări tehnico-economice pentru buna executare a serviciului, pentru realizarea unor investiții noi impuse de modificarea legislației comunitare/naționale sau a strategiei locale în domeniul gestionării deșeurilor, care nu ar putea fi amortizate în termenul rămas până la finalizarea contractului decât printr-o creștere excesivă a tarifelor și/sau a taxelor. Prolungirea se poate face cu condiția ca durata maximă a contractului să nu depășească 49 de ani.

(3) Prolungirea va fi aprobată, în condițiile alin. (2), de autoritățile deliberative ale unităților administrativ-teritoriale/sectoarelor municipiului București. Contractul de delegare va fi prelungit, în condițiile legii, printr-un act adițional încheiat între operatori și unitățile administrativ-teritoriale/sectoarele municipiului București sau asociațiile de dezvoltare intercomunitară, având ca obiect de activitate serviciile de salubritate, în baza mandatului primit.”

20. La articolul 14, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Stabilirea duratei de prelungire a contractului cu încălcarea dispozițiilor alin. (2) și (3) atrage nulitatea de drept a actului adițional de prelungire a duratei contractului de delegare a gestiunii.”

21. La articolul 20, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — (1) Operatorii trebuie să presteze serviciul de salubritate cu respectarea principiilor universalității, accesibilității, continuității, adaptabilității și egalității de tratament între utilizatori.”

22. La articolul 20, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Operatorii au obligația de a pune la dispoziția deținătorilor de deșeuri containerele/recipientele, precum și, după caz, sacii necesari realizării activității de pre colectare separată a deșeurilor. Costurile de achiziționare a acestora se includ în tariful oferit pentru prestarea activității de colectare separată și transportul separat al deșeurilor, dacă nu sunt puse la dispoziție de delegatar.”

23. Articolul 22 se abrogă.

24. La articolul 24 alineatul (1), literele a) și b) și alineatul (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) comunitățile locale considerate în întregul lor sau comunitățile locale componente ale asociațiilor de dezvoltare comunitară, în cazul activităților specifice serviciului public de salubritate prestate de către operatori a căror contravaloare se achită de autoritățile administrației publice locale de la bugetul local;

b) persoanele fizice ori juridice care beneficiază individual de una sau de mai multe activități specifice serviciului de salubritate, în cazul activităților a căror contractare se realizează pe baza unui contract de prestare a serviciului de salubritate, încheiat în nume propriu cu operatorul licențiat pentru prestarea serviciului în unitatea administrativ-teritorială/sectoarele municipiului București respectivă/respective.

(2) Drepturile utilizatorilor și condițiile în care aceștia pot beneficia de serviciul de salubritate se stabilesc prin regulamentul serviciului, aprobat prin hotărâre a autorităților deliberative ale unităților administrativ-teritoriale sau, după caz,

prin hotărârea asociațiilor de dezvoltare intercomunitară, pe baza regulamentului-cadru al serviciului de salubritate, elaborat de A.N.R.S.C. și aprobat prin ordin al președintelui acesteia.”

25. La articolul 24 alineatul (6), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) să asigure pre colectarea separată, în recipientele asigurate de operatorul serviciului, distinct inscripționate și amplasate în spații special amenajate, a deșeurilor pe care le-au generat în propria gospodărie sau ca urmare a activităților lucrativ pe care le desfășoară.”

26. La articolul 25, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) recuperarea integrală de către operatori, prin tarife, taxe speciale sau, după caz, subvenții de la bugetul local, a costurilor de operare și a investițiilor pentru înființarea, reabilitarea și dezvoltarea sistemelor de salubritate.”

27. La articolul 26, alineatul (1) se abrogă.

28. La articolul 26, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (21) și (22), cu următorul cuprins:

„(21) În situația prevăzută la alin. (2) lit. a), autoritățile administrației publice locale împreună cu operatorii au obligația să țină, la zi, evidența tuturor utilizatorilor cu și fără contracte de prestări servicii.

(22) Autoritățile administrației publice locale au obligația să instituie taxe speciale, conform prevederilor alin. (2) lit. c), și să deconteze lunar operatorilor, direct din bugetul local, contravaloarea prestației efectuate la utilizatorii fără contract.”

29. La articolul 26, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Cuantumul și regimul tarifelor și taxelor speciale oferite/aprobate se stabilesc, se ajustează sau se modifică de către autoritățile administrației publice locale, în baza fișelor de fundamentare pe elemente de cheltuieli, întocmite de către operatori în conformitate cu normele metodologice de stabilire, ajustare sau modificare a tarifelor pentru activitățile specifice serviciului de salubritate a localităților, elaborate de către A.N.R.S.C.”

30. La articolul 26, după alineatul (4) se introduc două noi alineate, alineatele (41) și (42), cu următorul cuprins:

„(41) În cazul operatorilor care au încheiate contracte de delegare a gestiunii pentru care tarifele oferite nu au avut la bază o fișă de fundamentare pe elemente de cheltuieli, prima ajustare a tarifelor se va face pe baza fișei de fundamentare, întocmită de către operator, având în vedere cheltuielile realizate în ultimele 12 luni, anterioare propunerii. Nivelul tarifului rezultat nu va depăși nivelul tarifului actual, ajustat cu indicele de creștere a parametrului de ajustare.

(42) Ajustarea ori modificarea ulterioară a tarifelor/taxelor prevăzute la alin. (41) se face de către autoritățile administrației publice locale, la solicitarea operatorilor, cu respectarea normelor metodologice elaborate de A.N.R.S.C.”

31. La articolul 26, alineatul (6) se abrogă.

32. La articolul 30 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) atribuirea de către autoritatea administrației publice locale/asociația de dezvoltare intercomunitară a contractelor de delegare a gestiunii pentru activitățile de salubritate a localităților prevăzute la art. 2 alin. (3), fără respectarea procedurilor legale în vigoare specifice fiecărui tip de contract.”

33. La articolul 30 alineatul (1), după litera c) se introduc două noi litere, literele d) și e), cu următorul cuprins:

„d) nerespectarea strategiei locale cu privire la dezvoltarea și funcționarea pe termen mediu și lung a serviciului de salubritate, aprobată de Consiliul General al Municipiului București, de către autoritățile executive ale sectoarelor municipiului București;

e) nerespectarea prevederilor art. 5 alin. (1).”

34. La articolul 30, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10.000 lei la 30.000 lei neurmărirea de către primar a întocmirii proiectului de regulament și a caietului de sarcini propriu al serviciului.”

35. La articolul 30, după alineatul (2) se introduc patru noi alineate, alineatele (21)–(24), cu următorul cuprins:

„(21) Constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 5.000 lei la 15.000 lei nerespectarea de către autoritățile administrației publice locale a obligației de a institui taxe speciale pentru utilizatorii care refuză încheierea contractelor de prestări servicii cu operatorii de salubritate.

(22) Constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei faptă de aprindere și/sau ardere a deșeurilor din recipientele de pre colectare/colectare sau de ardere a deșeurilor vegetale rezultate de la operațiunile de curățare a spațiilor verzi, arbuștilor, arborilor etc.

(23) Constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei refuzul utilizatorului de a încheia contracte de prestări servicii cu operatorul de salubritate licențiat în aria de delegare respectivă.

(24) Constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 100 lei la 300 lei încălcarea dispozițiilor art. 24 alin. (6) lit. d).”

36. La articolul 30, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Autoritățile deliberative ale unităților administrativ-teritoriale pot stabili, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, și alte fapte decât cele prevăzute la alin. (1)–(24), care constituie contravenții în domeniul serviciilor de salubritate.”

37. Articolul 32 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 32. — Constatarea contravențiilor prevăzute de prezenta lege și aplicarea sancțiunilor se fac de către:

a) persoanele împuternicite din cadrul autorităților administrației publice locale, pentru contravențiile prevăzute la art. 30 alin. (1) lit. a) și alin. (22)–(24);

b) agenții constatatori ai A.N.R.S.C., pentru contravențiile prevăzute la art. 30 alin. (1) lit. b), c) și e) și (21);

c) persoanele împuternicite din cadrul autorității executive a unității administrativ-teritoriale a municipiului București, pentru contravenția prevăzută la art. 30 alin. (1) lit. d).”

38. Articolul 34 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 34. — Prevederile prezentei legi se completează cu dispozițiile Legii nr. 51/2006, republicată, precum și cu cele ale Legii privind regimul deșeurilor nr. 211/2011, republicată.”

39. La articolul 36, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 36. — (1) Soluționarea litigiilor patrimoniale și nepatrimoniale legate de încheierea și executarea contractelor reglementate de prezenta lege, precum și a celor izvorâte din neplata contravalorii serviciilor furnizate/prestate este de competența instanțelor de contencios administrativ și se face în procedură de urgență.”

Art. II. — Regulamentul privind acordarea licențelor în domeniul serviciilor comunitare de utilități publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 745/2007, cu modificările ulterioare,

se modifică în conformitate cu prevederile prezentei legi de către Autoritatea Națională de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice și se aprobă prin hotărâre a Guvernului, în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. III. — (1) În termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, autoritatea executivă a unităților administrativ-teritoriale elaborează și supune spre aprobare autorității deliberative a unităților administrativ-teritoriale respective strategia locală cu privire la dezvoltarea și funcționarea pe termen mediu și lung a serviciului de salubritate, prevăzută la art. 5 alin. (1) din Legea serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege.

(2) Prevederile legale care vor avea ca efect modificarea clauzelor contractului de delegare a gestiunii serviciului de salubritate, a Regulamentului de organizare și funcționare a serviciului de salubritate și a altor documente aferente acestora vor fi preluate prin acte adiționale. În termen de 120 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, autoritățile contractante vor fi obligate să încheie actele adiționale în vederea modificării textului contractului de delegare a gestiunii serviciului de salubritate, a Regulamentului de organizare și funcționare a serviciului de salubritate și a altor documente aferente acestora.

Art. IV. — (1) Prin derogare de la prevederile art. 81 alin. (3) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 81 alin. (4) din aceeași lege, autoritățile deliberative ale sectoarelor municipiului București au competențe exclusive în ceea ce privește înființarea, organizarea, atribuirea și derularea activităților serviciului de salubritate, cu excepția activităților care sunt în competența unității administrativ-teritoriale a municipiului București, respectiv de dezinsecție, dezinsecție, deratizare, de organizare a prelucrării, neutralizării și valorificării materiale și energetice a deșeurilor, de organizare a tratării mecano-biologice a deșeurilor municipale și a deșeurilor similare, de administrare a depozitelor de deșeurii și/sau instalațiilor de eliminare a deșeurilor municipale și a deșeurilor similare, precum și de coordonare, monitorizare și control al serviciului de salubritate, de stabilire și aprobare a indicatorilor de performanță ai serviciului de salubritate, după dezbaterea publică a acestora. Autoritățile deliberative ale sectoarelor municipiului București sunt obligate să respecte strategia locală cu privire la dezvoltarea pe termen mediu și lung a serviciului de salubritate, aprobată de Consiliul General al Municipiului București.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), prin hotărâre a Consiliului General al Municipiului București pot fi preluate de către autoritatea deliberativă a municipiului București, parțial sau total, competențele autorităților deliberative ale sectoarelor municipiului București cu privire la înființarea, organizarea, atribuirea și derularea activităților serviciului de salubritate, la solicitarea motivată a acestora.

Art. V. — Legea serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 8 mai 2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, în condițiile art. 77 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 4 iulie 2014.
Nr. 99.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea
Legii serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 3 iulie 2014.
Nr. 503.

H O T Ă R Ă R I A L E G U V E R N U L U I R O M Ă N I E I

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E**pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 430/2013 privind organizarea
și funcționarea Departamentului pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Mediul de Afaceri și Turism**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 430/2013 privind organizarea și funcționarea Departamentului pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Mediul de Afaceri și Turism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 10 iulie 2013, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, după punctul 49 se introduc opt noi puncte, punctele 50—57, cu următorul cuprins:

„50. inițiază, elaborează și promovează proiecte de acte normative împreună cu Ministerul Economiei, coordonează și controlează aplicarea acestora în domeniile coordonate și avizează propunerile legislative ale altor organe de specialitate ale administrației publice centrale în domeniile pentru care a fost investit;

51. fundamentează și propune proiectul de buget pentru alocarea resurselor necesare funcționării Departamentului pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Mediul de Afaceri și Turism;

52. sprijină și consiliază inițiatorii de acte normative cu implicații în domeniul întreprinderilor mici și mijlocii și trimite acestora rezultatele Testului IMM;

53. atrage investiții pentru sprijinirea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii în vederea internaționalizării activităților economice ale acestora;

54. avizează capacitatea instituțională și eficacitatea educațională în domeniul programelor și cursurilor de educație antreprenorială;

55. coordonează acțiunile desfășurate în cadrul noului Program național «Romania HUB» asigurând prin infrastructura existentă și personalul propriu administrarea programului;

56. elaborează studii, analize, statistici privitoare la impactul măsurilor de sprijin ale Departamentului în activitatea întreprinderilor mici și mijlocii;

57. asigură dialogul cu entitățile publice și private implicate în sprijinirea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii.”

2. La articolul 7, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cadrul structurii organizatorice, prin ordin al ministrului delegat pentru întreprinderi mici și mijlocii, mediul de afaceri și turism, se pot organiza compartimente, programe și colective temporare și se pot stabili numărul total de posturi, numărul

posturilor de conducere și numărul posturilor de execuție, fără a se modifica anexa prevăzută la alin. (1).”

3. La articolul 9, alineatele (2), (5) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Ministrul delegat pentru întreprinderi mici și mijlocii, mediul de afaceri și turism reprezintă și angajează Departamentul în raporturile cu celelalte autorități publice, precum și cu alte persoane fizice și juridice din țară sau din străinătate, precum și în justiție și în raporturile cu celelalte organe jurisdicționale. În acest scop, poate da împuternicire de reprezentare secretarilor de stat sau altor persoane din subordine.

.....
(5) În exercitarea atribuțiilor sale, ministrul delegat pentru întreprinderi mici și mijlocii, mediul de afaceri și turism emite ordine și instrucțiuni care pot avea caracter normativ sau individual.

.....
(7) În cazul în care ministrul delegat pentru întreprinderi mici și mijlocii, mediul de afaceri și turism nu își poate exercita atribuțiile, prin ordin al acestuia va fi nominalizat un înlocuitor, în condițiile legii, dintre secretarii de stat.”

4. La articolul 9, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) În fața autorităților jurisdicționale Departamentul pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Mediul de Afaceri și Turism este reprezentat de personal de specialitate, pe baza împuternicirilor acordate pentru fiecare cauză în parte.”

5. Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) Ministrul delegat este ajutat în activitatea sa de 2 secretari de stat, numiți prin decizie a prim-ministrului, precum și de secretarul general și de secretarul general adjunct, numiți în condițiile legii.

(2) Secretarii de stat exercită atribuțiile delegate prin ordin al ministrului delegat pentru întreprinderi mici și mijlocii, mediul de afaceri și turism.

(3) Secretarul general și secretarul general adjunct al Departamentului pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Mediul de Afaceri și Turism au atribuțiile și responsabilitățile prevăzute la art. 49 alin. (2) din Legea nr. 90/2001, cu modificările și completările ulterioare. Aceștia pot îndeplini și alte atribuții prevăzute de regulamentul de organizare și funcționare al Departamentului pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Mediul de Afaceri și Turism ori încredințate de ministrul delegat pentru întreprinderi mici și mijlocii, mediul de afaceri și turism, potrivit legii.

(4) Secretarul general și secretarul general adjunct asigură stabilitatea funcționării Departamentului pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Mediul de Afaceri și Turism, continuitatea conducerii și realizarea legăturilor funcționale dintre structurile acestuia.”

6. Anexa nr. 1 se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

Art. II. — Încadrarea personalului în numărul maxim de posturi aprobat și în noua structură organizatorică se face în termenele și cu respectarea condițiilor prevăzute de legislația în vigoare pentru fiecare categorie de personal.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul economiei,

Constantin Niță

Ministrul delegat pentru întreprinderi mici și mijlocii,
mediul de afaceri și turism,

Florin Nicolae Jianu

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,

Nicolae-Liviu Dragnea

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

Ministrul delegat pentru buget,

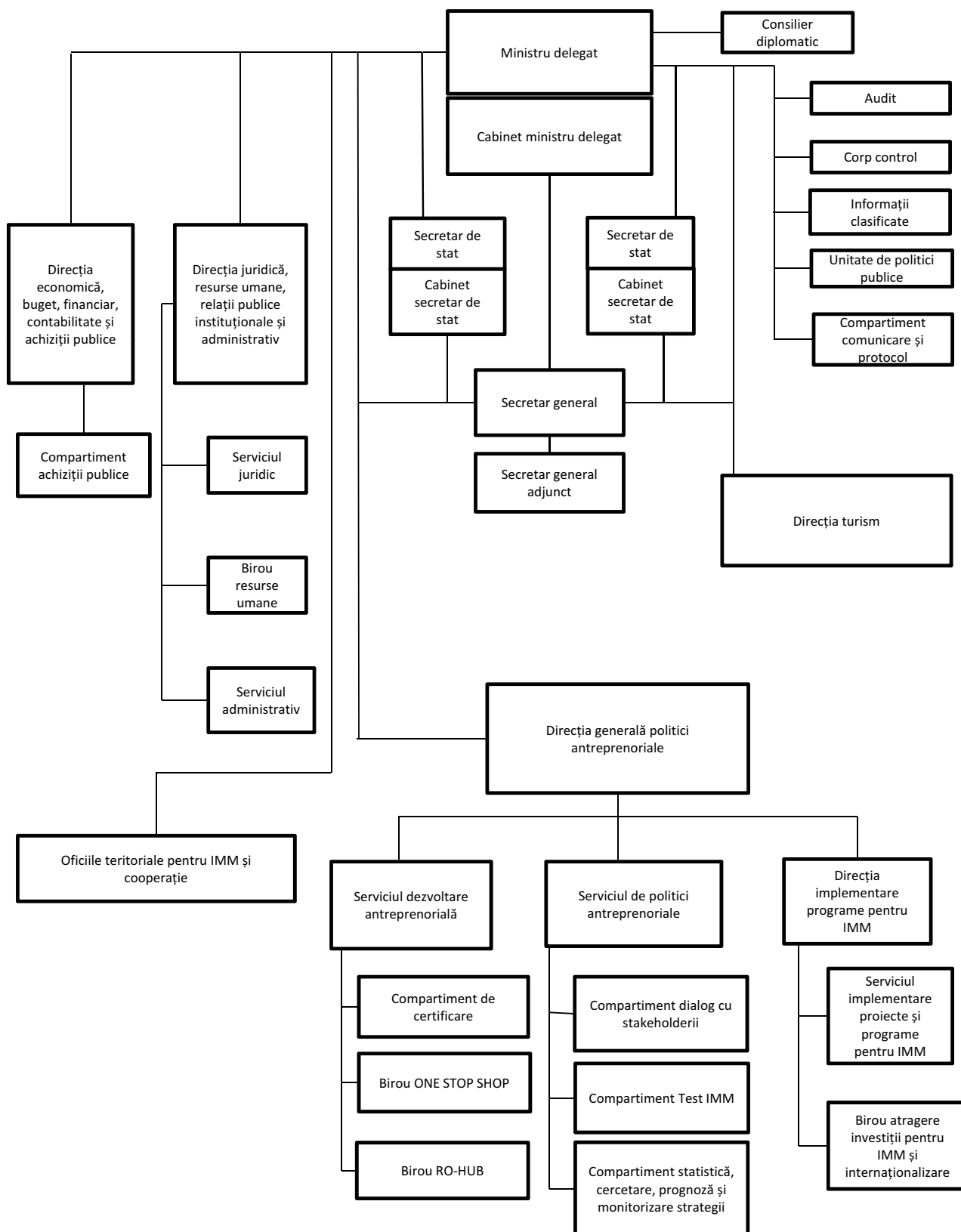
Liviu Voinea

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale
și persoanelor vârstnice,

Rovana Plumb

STRUCTURA ORGANIZATORICĂ a Departamentului pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Mediul de Afaceri și Turism

Nr maxim de posturi = 134
(inclusiv demnitarul și posturile
afereente cabinetului ministrului
și secretarilor de stat)

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 13

din 5 iunie 2014

Dosar nr. 14/1/2014/HP/P

Corina Michaela Jîjiie — președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului

Rodica Cosma — judecător la Secția penală — judecător-raportor

Magdalena Iordache — judecător la Secția penală

Angela Dragne — judecător la Secția penală

Valentin Horia Șelaru — judecător la Secția penală

Mariana Ghena — judecător la Secția penală

Mirela Sorina Popescu — judecător la Secția penală

Silvia Cerbu — judecător la Secția penală

Ana Maria Dascălu — judecător la Secția penală

Mihaela Mustață — magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Harghita în Dosarul nr. 530/258/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept vizând aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal cu privire la hotărârile de condamnare pronunțate de un alt stat față de cetățeni români aflați în executarea acelei pedepse pe teritoriul României.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Sedința a fost prezidată de președintele Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Corina Michaela Jîjiie.

La ședința de judecată a participat doamna Mihaela Mustață, magistrat-asistent în cadrul Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Marinela Mincă, procuror șef birou în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că au fost depuse hotărâri relevante în materie pronunțate de Tribunalul Constanța, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Craiova, Judecătoria Craiova, Curtea de Apel Timișoara, Tribunalul București — Secția I penală, Judecătoria Giurgiu, Curtea de Apel Ploiești, Judecătoria Miercurea-Ciuc, Tribunalul Brașov, Curtea de Apel Brașov, Tribunalul Vrancea, Tribunalul Galați și Judecătoria Galați, opiniile magistraților din cadrul Curții de Apel Ploiești, Curții de Apel Galați, Tribunalului Vrancea, Curții de Apel Brașov, Curții de Apel Craiova, Curții de Apel Constanța, Tribunalului Mehedinți, Judecătoria Vânu Mare, Tribunalului Mureș, Tribunalului pentru Minori și Familie Brașov, Judecătoria Târgu Secuiesc, Curții de Apel Târgu Mureș, Judecătoria Giurgiu, Tribunalului Ilfov, Tribunalului Ialomița și instanțelor arondate, Curții de Apel Timișoara, Curții de Apel Alba Iulia, Tribunalului Dolj, Judecătoria Gheorghieni, Judecătoria Luduș, Judecătoria Miercurea Ciuc, Judecătoria Odorheiu

Secuiesc, Tribunalului Brașov, Judecătoria Rupea, Tribunalului Galați și Judecătoria Galați, concluzii scrise din partea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind rezolvarea de principiu a chestiunii de drept supuse dezlegării, precum și raportul din data de 9 mai 2014, întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat condamnatului P.N., în conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, la dosar nefiind însă depus un punct de vedere din partea acestuia privind chestiunea de drept supusă analizei.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după expunerea argumentelor juridice, a apreciat că chestiunea de drept supusă dezlegării poate primi următoarea rezolvare: dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal sunt aplicabile, în condițiile recunoașterii de instanța română competentă, hotărârilor de condamnare pronunțate de un alt stat față de cetățeni români aflați în executarea acelei pedepse pe teritoriul României.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare privind sesizarea formulată.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea din data de 3 aprilie 2014 pronunțată de Tribunalul Harghita în Dosarul nr. 530/258/2014, în baza art. 476 și următoarele din Codul de procedură penală, a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând modul de aplicare a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal cu privire la hotărârile de condamnare pronunțate de un alt stat față de cetățeni români aflați în executarea acelei pedepse pe teritoriul României.

II. Expunerea succintă a cauzei

Prin Sentiința penală nr. 196 din 3 februarie 2014 pronunțată de Judecătoria Miercurea-Ciuc în Dosarul nr. 530/258/2014, în baza art. 595 din Codul de procedură penală, a fost respinsă, ca neîntemeiată, sesizarea transmisă de Comisia prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 836/2013 privind constituirea și atribuțiile comisiilor de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile în cazul persoanelor aflate în executarea pedepselor și măsurilor educative privative de libertate din perspectiva noilor reglementări penale și procesual penale privind persoana condamnată P.N., deținut în Penitenciarul Miercurea-Ciuc, pentru aplicarea legii penale mai favorabile.

Analizând actele dosarului, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin Hotărârea nr. 12/2004 a Judecătoria de Instrucție nr. 2 Castellon — Spania, definitivă prin Hotărârea nr. 886/2005 a Tribunalului Suprem din Spania, inculpatul P.N. a fost condamnat la pedeapsa de 20 de ani de închisoare, pentru comiterea a 7 infracțiuni de agresiune sexuală (dintre care una în fază de tentativă), prevăzute de art. 78—179 din Codul penal spaniol.

Prin Rezoluția nr. 4.194/II-5/2006 din 15 ianuarie 2007 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București a fost sesizată Curtea de Apel București în vederea recunoașterii Hotărârii nr. 12/2004 a Judecătoria de Instrucție nr. 2 din Castellon, în conformitate cu art. 145 și 146 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, ca urmare a cererii transmise Ministerului Justiției de către autoritățile judiciare din Spania, prin care s-a solicitat transferarea persoanei condamnate P.N. într-un penitenciar din România pentru a continua executarea pedepsei cu închisoarea aplicată acestuia de către instanța din statul solicitant.

Prin Sentința penală nr. 10 din 22 ianuarie 2007, Curtea de Apel București a admis sesizarea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, a recunoscut efectele Sentinței penale nr. 12/2004 pronunțată de Judecătoria de Instrucție nr. 2 din Castellon (Spania), rămasă definitivă prin Hotărârea nr. 880/2005 a Tribunalului Suprem, și a dispus transferul persoanei condamnate în vederea continuării executării pedepsei de 20 de ani de închisoare într-un penitenciar din România. S-a dispus deducerea din pedeapsa aplicată a duratei executate de la 27 august 2002 la zi și emiterea unui nou mandat de executare a pedepsei de 20 ani închisoare.

Sentința a rămas definitivă prin Decizia penală nr. 2.399 din 1 iulie 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca urmare a respingerii recursului condamnatului.

Având în vedere forma de comitere a infracțiunii de viol reținute în sentința de recunoaștere, comparând limitele de pedeapsă pentru comiterea acestei infracțiuni, astfel cum sunt prevăzute în Codul penal anterior și în noul Cod penal, s-a constatat că atât art. 197 alin. 1 din Codul penal anterior, cât și art. 218 alin. (1) din noul Cod penal prevăd o pedeapsă cu închisoarea de la 3 la 10 ani.

Prin sentința de recunoaștere a hotărârii de condamnare pronunțată de autoritățile judiciare din Spania s-a constatat că faptele condamnatului corespund în legislația penală română, realizând conținutul constitutiv al infracțiunilor de viol și tentativă de viol prevăzute de art. 197 alin. 1 și art. 20 raportat la art. 197 alin. 1 din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 33 lit. a) din același cod.

S-a constatat că, deși limita maximă a pedepsei prevăzute în legislația penală română pentru infracțiunea comisă în Spania este de 10 ani, în sentința de recunoaștere, în mod corect s-a ținut seama de prevederile art. 145 din Legea nr. 302/2004, în vigoare la data pronunțării sentinței de recunoaștere, menținându-se cuantumul de 20 de ani de închisoare, astfel cum a fost stabilit prin sentința pronunțată de autoritățile judiciare din Spania.

S-a reținut că și în situația în care s-ar avea în vedere Legea nr. 302/2004, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 300/2013, nu s-ar ajunge la concluzia că, prin intrarea în vigoare a noului Cod penal, condamnatul ar putea beneficia de vreo prevedere mai favorabilă.

Instanța de fond a reținut și dispozițiile art. 135 alin. (6) lit. b) din Legea nr. 302/2004, modificată prin Legea nr. 300/2013, potrivit cărora *„În cazul în care natura sau durata pedepsei aplicate de instanța străină nu corespunde cu natura sau durata pedepsei prevăzute de legea penală română pentru infracțiuni similare:*

- (i) *adaptează, prin sentință, pedeapsa privativă de libertate aplicată de instanța străină, potrivit alin. 7 și 8 sau, atunci când adaptarea nu este posibilă,*
- (ii) *stabilește și aplică, prin sentință, pedeapsa pentru infracțiunea săvârșită.”*

De asemenea, s-a reținut că, potrivit alin. 7 al aceluiași articol, *„În cazul prevăzut la alin. 6 lit. b pct. (i), instanța de judecată adaptează pedeapsa aplicată de instanța străină, atunci când:*

b) (...) durata pedepsei rezultante aplicate în cazul unui concurs de infracțiuni depășește totalul pedepselor stabilite pentru infracțiuni concurente sau limita maximă generală a pedepsei închisorii admisă de legea penală română. (...)”

S-a constatat că, pentru faptele comise, autoritățile judiciare din Spania au aplicat condamnatului 10 pedepse cu închisoarea, cuprinse între un an și 8 ani, iar pedeapsa rezultantă este inferioară totalului pedepselor stabilite pentru infracțiunile concurente. De asemenea, s-a constatat că niciuna dintre pedepsele aplicate pentru vreuna dintre infracțiunile comise nu este mai mare decât pedeapsa maximă prevăzută în legea penală română (atât în Codul penal anterior, cât și în noul Cod penal) pentru infracțiunile săvârșite.

Pe cale de consecință, s-a constatat că pedeapsa de 20 de ani de închisoare, la care se face referire în Sentința penală nr. 10/22.01.2007 a Curții de Apel București, ca urmare a recunoașterii Hotărârii nr. 12/2004 a Judecătoria de Instrucție nr. 2 Castellon — Spania, nu poate fi modificată (redușă) prin aplicarea legii mai favorabile, nici raportat la art. 6 din noul Cod penal, nici ca urmare a modificării Legii nr. 302/2004 prin Legea nr. 300/2013.

Împotriva acestei hotărâri, condamnatul P.N. a exercitat calea de atac a contestației, care formează obiectul Dosarului nr. 530/258/2014 al Tribunalului Harghita.

Instanța de control judiciar, față de modalitatea de aplicare a normelor legale în materie și față de propriile argumente reținute, a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării, de principiu, a chestiunii de drept vizând modul de aplicare a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, cu privire la hotărârile de condamnare pronunțate de un alt stat față de cetățeni români aflați în executarea acelei pedepse pe teritoriul României.

Având în vedere că problema de drept supusă dezbaterii privește fondul cauzei și pentru respectarea principiilor legalității și al echității, care guvernează procesul penal, s-a apreciat că se impune suspendarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

III. Punctul de vedere al instanței care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Tribunalului Harghita, investit cu soluționarea contestației formulate împotriva Sentinței penale nr. 196 din 3 februarie 2014 pronunțată de Judecătoria Miercurea-Ciuc, cu privire la problema de drept supusă analizei, a apreciat că pentru pedepsele aplicate de un alt stat față de cetățeni români aflați în executarea acelei pedepse pe teritoriul României nu sunt aplicabile dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal.

S-a arătat că, în urma recunoașterii sentinței de condamnare, a fost efectuat controlul de compatibilitate a pedepsei executate conform art. 136 din Legea nr. 302/2004, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 300/2013.

De asemenea, s-a reținut că, după recunoașterea sentinței de condamnare, legea prevede posibilitatea acordării amnistiei și grațierii drept cauze de modificare a pedepsei, dar nu și aplicarea legii penale mai favorabile.

A mai reținut Tribunalul Harghita că nicio dispoziție legală nu prevede posibilitatea aplicării legii penale mai favorabile față de hotărârile de condamnare pronunțate de un alt stat cetățenilor români aflați în executarea pedepsei într-un penitenciar din România, în urma recunoașterii sentinței de condamnare de către o instanță națională competentă, iar în situația în care

statul român optează pentru continuarea executării pedepsei aplicate, acesta trebuie să respecte felul și durata pedepsei prevăzute în hotărârea de condamnare și să procedeze, dacă este cazul, la deducerea perioadei executate.

IV. Punctul de vedere al părții cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Condamnatul P.N. nu a formulat un punct de vedere scris privind chestiunea de drept supusă analizei, drept conferit de dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că, în această materie, au fost conturate două opinii, după cum urmează:

Într-o primă opinie, s-a susținut că sunt aplicabile dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal și pentru condamnările pronunțate de un alt stat față de cetățeni români aflați în executarea acelei pedepse pe teritoriul României, hotărârea de condamnare fiind recunoscută în baza Legii nr. 302/2004.

S-a susținut că și în această situație operează principiul personalității legii penale, consacrat în ambele legi succesive (art. 9 din Codul penal în vigoare, respectiv art. 4 din Codul penal anterior), situația juridică a condamnatului fiind reglementată de legea română, ceea ce face aplicabile dispozițiile art. 6 din Codul penal.

S-a reținut că, potrivit acestui principiu, legea penală română se aplică infracțiunilor săvârșite în afara teritoriului țării de către un cetățean român (...) — art. 9 alin. (1) din Codul penal, respectiv dacă fapta este prevăzută ca infracțiune și de legea penală a țării unde a fost săvârșită (...) — art. 9 alin. (2) din Codul penal.

Pe de altă parte, a fost avut în vedere faptul că dispozițiile art. 6 din Codul penal nu fac nicio distincție între hotărârile de condamnare pronunțate de o instanță din România și cele pronunțate de instanțele din străinătate, recunoscute ulterior de o instanță din România.

Prin urmare, s-a apreciat că nu există niciun motiv care să facă inaplicabile dispozițiile legii penale române, sub aspectul aplicării legii penale mai favorabile dintre legile penale succesive, și persoanelor, cetățeni români, condamnate definitiv pentru infracțiuni comise în afara țării, dacă hotărârile de condamnare au fost recunoscute de instanța română competentă.

Ca atare, condamnații transferați în România în vederea executării unei hotărâri de condamnare străine, recunoscută de o instanță din România, au aceleași drepturi ca și condamnații aflați în executarea unei pedepse aplicate de instanțele naționale.

În acest sens s-au exprimat următoarele instanțe: Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Galați — în opinie majoritară, Tribunalul Vrancea, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Constanța, Tribunalul Mehedinți, Judecătoria Vânu Mare, Tribunalul Mureș, Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov și Judecătoria Târgu Secuiesc.

În cea de-a doua opinie s-a apreciat că nu sunt incidente dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal, deoarece în această procedură controlul de compatibilitate a pedepsei se efectuează în momentul recunoașterii sentinței de condamnare. S-a arătat că nicio dispoziție legală nu prevede posibilitatea aplicării unei legi penale mai favorabile față de condamnări pronunțate de un alt stat cetățenilor români, acestea fiind și rămânând condamnări în baza legii penale străine, chiar dacă executarea pedepsei se face într-un penitenciar din România.

S-a apreciat că, în această situație, sunt incidente dispozițiile art. 135 din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, s-a arătat că dispozițiile legale stipulate expres la alin. 6 al articolului anterior menționat prevăd că, după examinarea hotărârii judecătorești străine, instanța de executare (statul român) recunoaște și dispune executarea pedepsei aplicate de instanța străină, după care adaptează, prin sentință, pedeapsa privativă de libertate aplicată de instanța străină, potrivit alin. (7) (atunci când natura pedepsei aplicate de instanța străină nu corespunde sub aspectul denumirii sau al regimului cu pedepsele reglementate în legea penală română) sau potrivit alin. (8) (atunci când durata pedepsei aplicate depășește, după caz, limita maximă specială a pedepsei prevăzute de legea penală română pentru aceeași infracțiune sau limita maximă generală a pedepsei închisorii prevăzute de legea penală română ori atunci când durata pedepsei rezultante aplicate în cazul unui concurs de infracțiuni depășește totalul pedepselor stabilite pentru infracțiuni concurente sau limita maximă generală a pedepsei închisorii admisă de legea penală română).

S-a mai arătat că adaptarea pedepsei aplicate de instanța străină și care constă în reducerea pedepsei până la limita maximă admisă de legea penală română pentru infracțiuni similare nu poate avea loc decât în procedura recunoașterii hotărârii judecătorești străine și nu printr-un proces de reindividualizare *post judicium* a aceleiași pedepse.

În acest sens s-au exprimat următoarele instanțe: Curtea de Apel Târgu Mureș, Judecătoria Giurgiu, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Ialomița și instanțele arondate, Curtea de Apel Timișoara, Curtea de Apel Alba Iulia, Tribunalul Dolj, Judecătoria Gheorghieni, Judecătoria Luduș, Judecătoria Miercurea-Ciuc, Judecătoria Odorheiu Secuiesc, Tribunalul Brașov, Judecătoria Rupea, Tribunalul Galați și Judecătoria Galați.

VI. Jurisprudență relevantă în cauză

VI.1. Examenul jurisprudenței naționale în materie

Nu au fost identificate hotărâri judecătorești în această materie la nivelul următoarelor instanțe: Curtea de Apel București, Tribunalul Giurgiu, Judecătoria Bolintin-Vale, Tribunalul Călărași, Tribunalul Teleorman, Tribunalul București — Secția I penală [care nu a putut stabili existența unei practici consacrate vizând aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal cu privire la hotărârile de condamnare pronunțate de un alt stat față de cetățeni români aflați în executarea acelei pedepse pe teritoriul României], Curtea de Apel Oradea, Tribunalul Bihor, Tribunalul Satu Mare, instanțele arondate Curții de Apel Ploiești, Curtea de Apel Cluj și instanțele de judecată arondate, Curtea de Apel Iași și instanțele de judecată arondate, Tribunalul Olt și instanțele din circumscripția teritorială a acestuia, Tribunalul Gorj, Judecătoria Târgu Cărbunești, Judecătoria Motru, Judecătoria Târgu Jiu, Judecătoria Novaci, Judecătoria Drobeta-Turnu Severin, Judecătoria Baia de Aramă, Judecătoria Strehăia, Judecătoria Orșova, Tribunalul Ilfov și instanțele arondate, Curtea de Apel Alba Iulia, Tribunalul Ialomița și instanțele arondate, Judecătoria Târgu Mureș, Judecătoria Luduș, Judecătoria Odorheiu Secuiesc, Judecătoria Brașov, Judecătoria Zărnești, Judecătoria Făgăraș, Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov, Tribunalul Covasna, Judecătoria Sfântu Gheorghe, Judecătoria Târgu Secuiesc, Tribunalul Covasna și Curtea de Apel Galați.

VI.2. Jurisprudență relevantă a Curții Constituționale

Nu există decizii în această materie.

VI.3. Jurisprudență relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

VII. **Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii privind chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită.

În cuprinsul concluziilor scrise depuse la dosar, Ministerul Public, după expunerea argumentelor de drept și jurisprudențiale, a arătat că soluția propusă chestiunii de drept ce face obiectul sesizării este următoarea: dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal sunt aplicabile, în condițiile recunoașterii de instanța română competentă, a hotărârilor de condamnare pronunțate de un alt stat față de cetățeni români aflați în executarea acelei pedepse pe teritoriul României.

VIII. **Opinia specialiștilor consultați**

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști recunoscuți cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării, însă aceștia nu au dat curs solicitării, nefiind transmis niciun punct de vedere în acest sens.

IX. **Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării**

Având în vedere argumentele exprimate în cele două opinii, care s-au evidențiat în urma examenului jurisprudenței instanțelor, s-a reținut că interpretarea și aplicarea corectă a dispozițiilor legale în această materie obligă la delimitarea condițiilor cerute de lege pentru recunoașterea unei hotărâri pronunțate în străinătate de efectele pe care o astfel de hotărâre le produce după recunoașterea acesteia de către instanța română competentă, respectiv faptul că dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal nu fac nicio distincție între hotărârile de condamnare pronunțate de instanțele din România și cele pronunțate de instanțele unui alt stat, recunoscute ulterior de instanța competentă.

În acest sens, s-a reținut că o hotărâre de condamnare pronunțată în străinătate față de cetățenii români, care este recunoscută în procedura reglementată de Legea nr. 302/2004, produce pe teritoriul României aceleași efecte ca o hotărâre de condamnare pronunțată de instanțele naționale, condamnații transferați în România pentru executarea unei pedepse aplicate printr-o hotărâre de condamnare de o instanță străină, dar recunoscută de instanța națională competentă, având aceleași drepturi ca și condamnații aflați în executarea unor pedepse aplicate prin hotărâri judecătorești definitive de către instanțele din România.

S-a mai subliniat că aplicarea obligatorie a legii penale mai favorabile, în cazul pedepselor definitive — indiferent dacă acestea au fost pronunțate de instanțele naționale sau de un stat străin, dar recunoscute de instanța română competentă — trebuie analizată prin prisma a două principii fundamentale, și anume principiul legalității incriminării, respectiv principiul autorității de lucru judecat.

În consecință, judecătorul raportor a împărtășit prima opinie exprimată, în sensul aplicării dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, cu privire la hotărârea de condamnare pronunțată de un alt stat față de cetățeni români aflați în executarea acelei pedepse pe teritoriul României.

X. **Înalta Curte de Casație și Justiție**

Examinând sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

A. **Cu privire la condițiile de admisibilitate a sesizării**

Înalta Curte de Casație și Justiție a fost legal sesizată, fiind îndeplinite cerințele impuse de dispozițiile art. 475 din Codul de

procedură penală, existând o chestiune de drept, constatată în cursul judecății, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei ce formează obiectul Dosarului nr. 530/258/2014, aflat pe rolul Tribunalului Harghita, care a fost investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

Totodată, din verificările efectuate, a rezultat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii asupra chestiunii a cărei dezlegare se solicită și, de asemenea, această chestiune nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Constatând, așadar, îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte va proceda la analiza pe fond a chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

B. **Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită**

Problema de drept ce face obiectul analizei se referă la aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, cu privire la hotărârile de condamnare pronunțate de un alt stat față de cetățeni români aflați în executarea acelei pedepse pe teritoriul României.

Înalta Curte reține că, potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximumul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.

Aplicarea legii penale mai favorabile este obligatorie când pedeapsa definitivă aplicată pentru infracțiunea săvârșită depășește maximumul special prevăzut de legea nouă pentru aceeași infracțiune. În aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei, instanța urmează a compara numai pedeapsa aplicată în baza legii vechi cu maximumul special prevăzut de legea nouă.

Dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal vizează *stricto sensu* o hotărâre de condamnare, nefăcând nicio distincție între hotărârile de condamnare pronunțate de instanțele din România și cele pronunțate de instanțele unui alt stat, recunoscute ulterior de instanța competentă, astfel încât se pune în discuție aplicabilitatea reglementării și cu privire la hotărârea de condamnare pronunțată de instanța străină și recunoscută în condițiile legii.

Condițiile recunoașterii sunt prevăzute în dispozițiile art. 135 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, modificată.

Astfel, potrivit art. 135 alin. (3) și (4) din Legea nr. 302/2004, obiectul procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine îl constituie verificarea condițiilor prevăzute la art. 136, iar, în cazul în care acestea sunt îndeplinite, atribuirea hotărârii judecătorești străine de efecte juridice pe teritoriul României și transferarea într-un penitenciar sau într-o unitate medicală din România a persoanei condamnate. În cazul în care persoana a fost condamnată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condițiilor se face pentru fiecare infracțiune în parte. Atunci când condițiile sunt îndeplinite doar pentru o parte din infracțiuni, instanța poate dispune recunoașterea parțială a hotărârii judecătorești străine.

În condițiile art. 135 alin. (6) lit. a) și lit. b) pct. (i), respectiv ale alin. (7) și (8) din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, instanța examinează hotărârea judecătorească străină, verifică lucrările dosarului și, în baza celor constatate, dispune recunoașterea și executarea pedepsei aplicate de instanța străină, adaptând pedeapsa privativă de libertate aplicată de instanța străină atunci când natura acesteia

nu corespunde, sub aspectul denumirii sau al regimului, cu pedepsele reglementate de legea penală română ori atunci când durata pedepsei aplicate de instanța străină depășește, după caz, limita maximă specială a pedepsei prevăzute de legea penală română pentru aceeași infracțiune sau limita maximă generală a pedepsei închisorii prevăzute de legea penală română sau atunci când durata pedepsei rezultante aplicate în cazul unui concurs de infracțiuni depășește totalul pedepselor stabilite pentru infracțiuni concurente sau limita maximă generală a pedepsei închisorii admisă de legea penală română. În această a doua ipoteză, adaptarea de către instanța de judecată a pedepsei aplicate de instanța străină constă în reducerea pedepsei până la limita maximă admisă de legea penală română pentru infracțiuni similare.

Totodată, pedeapsa stabilită de instanța română trebuie să corespundă, pe cât posibil, din punctul de vedere al naturii sau duratei, cu cea aplicată de statul emitent și să nu agraveze situația persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată de statul emitent nu poate fi convertită într-o pedeapsă pecuniară.

Această posibilitate de adaptare, respectiv de stabilire a pedepsei, recunoscută expres instanței naționale prin dispozițiile legale menționate, reprezintă o expresie a principiului legalității. Altfel spus, pedeapsa aplicată prin hotărârea străină recunoscută nu va fi executată în statul care recunoaște respectiva hotărâre decât în măsura în care corespunde limitelor de pedeapsă, precum și naturii acesteia, prevăzute de legea națională.

În condițiile în care dispozițiile art. 6 din Codul penal reprezintă tot o expresie a principiului legalității, incidența acestora în ipoteza în discuție apare justificată, pentru identitate de rațiune.

Această concluzie este susținută și de dispozițiile art. 135 alin. (12) din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd că punerea în executare a pedepsei aplicate printr-o hotărâre străină recunoscută se realizează potrivit dispozițiilor din Codul de procedură penală. Mai mult, art. 144 din aceeași lege stabilește că legea română guvernează executarea. Aceste dispoziții detaliază o serie de aspecte concrete referitoare la cauze/incidente, intervenite inclusiv în faza de executare și care au ca efect reducerea pedepsei (deducere, amnistie, grațiere).

Interpretarea și aplicarea corectă a dispozițiilor legale în această materie obligă la delimitarea condițiilor cerute de lege pentru recunoașterea unei hotărâri pronunțate în străinătate de efectele pe care o astfel de hotărâre le produce după recunoașterea acesteia de către instanța română competentă, aceasta deoarece o hotărâre de condamnare care este recunoscută produce, pe teritoriul României, aceleași efecte ca și o hotărâre de condamnare pronunțată de instanțele naționale, cu atât mai mult cu cât, în momentul recunoașterii hotărârii, instanța este datoare să verifice existența corespondenței infracțiunii care a stat la baza condamnării în străinătate și reîncredințarea aceleiași fapte în legislația națională. De asemenea, instanța națională este obligată să adapteze pedeapsa aplicată condamnatului de statul străin, iar, în situația în care aceasta depășește maximul special prevăzut în norma internă de incriminare, este obligatorie coborârea sa la limita maximă prevăzută de legislația română pentru infracțiunea săvârșită.

Hotărârile de recunoaștere și executarea pedepselor aplicate în statul de condamnare constituie dovada implementării, în legislația națională, a prevederilor Deciziei-cadru 2008/909/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 27 noiembrie 2008 privind principiul recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri

privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană. Acestea nu sunt, datorită naturii lor, excluse de legiitor de la regimul oricărei altei hotărâri de condamnare definitive și care, prin conversiunea pedepselor, conferă persoanei condamnate într-un alt stat al Uniunii Europene aceleași drepturi de care beneficiază o persoană condamnată de o instanță română și care execută o pedeapsă definitivă într-un penitenciar din România.

Condamnații transferați în România pentru executarea unei pedepse aplicate printr-o hotărâre de condamnare de o instanță străină, dar recunoscută de instanța națională competentă, au aceleași drepturi ca și condamnații aflați în executarea unor pedepse aplicate prin hotărâri judecătorești definitive de către instanțele din România. Aplicarea, față de aceștia, a unui alt tratament juridic nu ar avea nicio justificare, plasându-l pe condamnatul cetățean român într-o poziție discriminatorie în raport cu ceilalți condamnați, toți cetățeni români (a căror situație juridică este examinată din oficiu în cazul intervenției unor legi penale succesive, pentru stabilirea legii mai favorabile), numai pe considerentul că au fost sancționați definitiv de către instanțele naționale, aspect care goleşte de conținut principiul personalității legii penale, precum și decizia-cadru enunțată anterior.

În condițiile în care, din punctul de vedere al efectelor, amnistia nu numai că înlătură răspunderea penală, dar, dacă intervine după condamnare, ea înlătură și executarea pedepsei pronunțate, iar grațierea înlătură, total sau parțial, executarea pedepsei ori are loc comutarea acesteia în alta mai ușoară, cu atât mai mult, în cazul hotărârilor de recunoaștere și executare a pedepselor aplicate în statul de condamnare, apare ca justificată aplicarea legii penale mai favorabile.

Pe de altă parte, nu trebuie ignorat faptul că, după recunoașterea hotărârii pronunțate în străinătate, persoanele condamnate au, în ceea ce privește executarea pedepsei, aceleași drepturi, putând formula, spre exemplu, ca și ceilalți deținuți condamnați de instanțele române, contestații la executare conform art. 598 din Codul de procedură penală, iar una dintre situațiile în care se poate formula o astfel de contestație este chiar invocarea unei cauze de stingere sau de micșorare a pedepsei [art. 598 lit. d) din Codul de procedură penală]. De asemenea, pot formula, pe cale principală sau incidentală, cereri de contopire a pedepselor.

În condițiile în care, în cadrul procedurii de recunoaștere, instanța română competentă este obligată să reducă pedeapsa la limita maximă prevăzută de norma de incriminare din legislația internă, pentru aceleași raționamente, este obligată, după recunoaștere, să aplice și legea penală mai favorabilă, în condițiile prevăzute de art. 6 alin. (1) din Codul penal.

Aplicarea obligatorie a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive — indiferent dacă acestea au fost pronunțate de instanțele naționale sau de un stat străin, dar recunoscute de instanța română competentă — trebuie analizată prin prisma a două principii fundamentale, și anume principiul legalității incriminării, respectiv principiul autorității de lucru judecat.

Potrivit primului principiu, nicio pedeapsă nu poate fi aplicată decât dacă era prevăzută de legea penală în momentul săvârșirii infracțiunii (*nulla poena sine lege*). De asemenea, nu pot fi aplicate alte pedepse decât cele prevăzute de lege pentru infracțiunea respectivă.

Acest principiu impune obligația ca orice sancțiune să își găsească temei în lege, nu numai în momentul pronunțării, ci și pe întreaga durată a executării pedepsei.

Principiul autorității de lucru judecat (care are două efecte de natură diferită: un efect pozitiv, și anume acela că hotărârea care

a dobândit autoritate de lucru judecat poate fi pusă în executare și un efect negativ care constă în faptul că hotărârea cu autoritate de lucru judecat, datorită faptului că dobândește valoare de adevăr în ceea ce privește fapta și persoana judecată, creează un obstacol în reanalizarea, de către instanță, a conflictului soluționat definitiv) sau principiul intangibilității lucrului judecat poate fi influențat doar prin apariția unei legi noi unde maximul special prevăzut de aceasta este mai mic decât pedeapsa aplicată în baza legii vechi. Astfel, dacă legea nouă modifică quantumul pedepselor în favoarea celui condamnat, rezultă un plus de pedeapsă pe care condamnatul ar continua să-l execute, deși nu mai este prevăzut de legea în vigoare. Ceea ce este valabil pentru întreaga pedeapsă — regula *nulla poena sine lege* — trebuie să fie valabil și pentru o parte din aceasta.

Pentru a fi aplicabile dispozițiile art. 6 din Codul penal — indiferent dacă ne aflăm în privința unei hotărâri de condamnare pronunțate de către o instanță națională sau a unei hotărâri de condamnare pronunțate de un stat străin și recunoscută de o instanță română — este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: a) să existe o hotărâre definitivă la pedeapsa închisorii, a detențiunii pe viață sau a amenzii; b) ulterior hotărârii definitive de condamnare — dar înainte de executarea completă a pedepsei — să intervină o lege penală nouă; c) legea penală nouă să prevadă o pedeapsă mai ușoară decât pedeapsa prevăzută de legea care a stat la baza condamnării; d) pedeapsa pronunțată prin hotărârea definitivă să depășească maximul de pedeapsă prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea respectivă.

Astfel cum s-a arătat anterior, rațiunea dispozițiilor art. 6 din Codul penal este aceea ca persoana condamnată să nu execute o pedeapsă peste maximul special prevăzut de legea nouă, stabilindu-se un echilibru între pedeapsa aplicată în baza legii vechi și limitele de pedeapsă prevăzute de legea nouă pentru aceeași infracțiune. Ori de câte ori legea nouă prevede același maxim special de pedeapsă ca și legea veche, indiferent dacă minimul special este mai redus decât în legea veche, legea nouă nu va fi mai ușoară și, prin urmare, nu vor putea fi reținute dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

În numele legii

D E C I D E:

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Harghita în Dosarul nr. 530/258/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal cu privire la hotărârile de condamnare pronunțate de un alt stat față de cetățeni români aflați în executarea acelei pedepse pe teritoriul României.

Dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal, privitoare la legea mai favorabilă după judecarea definitivă a cauzei, sunt aplicabile și cu privire la hotărârea de condamnare pronunțată de un alt stat față de cetățenii români, dacă aceasta a fost recunoscută în procedura reglementată de Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit dispozițiilor art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 5 iunie 2014.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **CORINA MICHAELA JÎJÎIE**

Magistrat-asistent,
Mihaela Mustață

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ**privind lansarea în circuitul numismatic a două monede (din aur și din argint) dedicate Anului comemorativ al Sfinților Martiri Brâncoveni — Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, ctitorie a domnitorului Constantin Brâncoveanu**

Art. 1. — În conformitate cu prevederile Legii nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, Banca Națională a României va lansa în circuitul numismatic, începând cu data de 30 iunie 2014, două monede (din aur și din argint) dedicate Anului comemorativ al Sfinților Martiri Brâncoveni — Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, ctitorie a domnitorului Constantin Brâncoveanu.

Art. 2. — Caracteristicile monedelor sunt următoarele:

Valoare nominală	100 lei	10 lei
Metal	aur	argint
Titlu	900‰	999‰
Formă	rotundă	rotundă
Diametru	21 mm	37 mm
Greutate	6,452 g	31,103 g
Calitate	proof	proof
Cant	zimțat	zimțat

Aversul monedei din aur prezintă biserica Sfântul Gheorghe Nou din București și icoanele a trei dintre cele patru hramuri ale acesteia: Sf. Gheorghe, Sf. Parascheva și Sf. Nicolae, candela de deasupra mormântului voievodului Constantin Brâncoveanu aflat în biserică, stema României, anul de emisiune „2014” și valoarea nominală „100 LEI”, iar la exterior, în arc de cerc, inscripțiile „ROMANIA” și „BISERICA SF. GHEORGHE NOU BUCUREȘTI”.

Aversul monedei din argint prezintă biserica Sfântul Gheorghe Nou din București și icoanele a trei dintre cele patru

hramuri ale acesteia: Sf. Gheorghe, Sf. Parascheva și Sf. Nicolae, candela de deasupra mormântului voievodului Constantin Brâncoveanu aflat în biserică, stema României, anul de emisiune „2014” și valoarea nominală „10 LEI”, iar la exterior, în arc de cerc, inscripțiile „ROMANIA” și „BISERICA SF. GHEORGHE NOU BUCUREȘTI”.

Reversul, comun celor două monede, redă portretele Sfinților Martiri Brâncoveni, așa cum sunt reprezentate în tabloul votiv din biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, anul evenimentului comemorat „1714”, în interior, circular, inscripțiile „SF. RADU SF. STEFAN SF. CONSTANTIN SFETNICUL IANACHE SF. MATEI” și „SF. VOIEVOD CONSTANTIN BRANCOVEANU”, iar la exterior, în arc de cerc, inscripția „SFINTII MARTIRI BRANCOVENI”.

Art. 3. — Monedele din aur și monedele din argint, ambalate în capsule de metacrilat transparent, vor fi însoțite de broșuri de prezentare a emisiunii numismatice, redactate în limbile română, engleză și franceză. Broșurile includ certificatul de autenticitate, pe care se găsesc semnăturile guvernatorului Băncii Naționale a României și casierului central.

Art. 4. — Monedele din aur și argint dedicate Anului comemorativ al Sfinților Martiri Brâncoveni — Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, ctitorie a domnitorului Constantin Brâncoveanu, au putere circulatorie pe teritoriul României.

Art. 5. — Punerea în circulație, în scop numismatic, a acestor monede din aur și argint se realizează prin sucursalele regionale București, Cluj, Iași și Timiș ale Băncii Naționale a României.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 25 iunie 2014.
Nr. 21.

★

RECTIFICĂRI

La Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 619/360/2014 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare în anul 2014 a Hotărârii Guvernului nr. 400/2014 pentru aprobarea pachetelor de servicii și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2014—2015, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 și 403 bis din 30 mai 2014, se face următoarea rectificare:

— în anexa 23, art. 9 alin. (1) lit. b) subpct. b1), la pct. 1 și 2, în loc de: „*psihiatrice cronici și TBC osteoarticular, ...*” se va citi: „*... psihiatrice cronici, ...*”.

★

La Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.597/2014 pentru modificarea și completarea Metodologiei de evaluare anuală a activității personalului didactic și didactic auxiliar, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 6.143/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 463 din 25 iunie 2014, se face următoarea rectificare:

— în anexa nr. 3, la coloana „Criterii de performanță”, subpct. 1.4, în loc de: „*1.4. Participarea la activități...*” se va citi: „*1.4. Proiectarea de activități...*”.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

